

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 137/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť M. H., zastúpeného NIKU & partners, s. r. o., Ulica Prokopa Veľkého 51, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Anny Niku, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 63/2013 z 29. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2013 doručená sťažnosť M. H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného NIKU & partners, s. r. o., Ulica Prokopa Veľkého 51, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Anny Niku, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 63/2013 z 29. októbra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ (otec maloletého dieťaťa) bol v procesnom postavení navrhovateľa účastníkom konania o zníženie výživného v konaní vedenom Okresným súdom Malacky (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 P 312/2011. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 P 312/2011 zo 16. októbra 2012 znížil výživné na maloletého na sumu 200 € mesačne, počnúc dňom 1. júla 2012 (označeným rozsudkom bol tiež zmenený rozsudok Okresného súdu Praha – západ č. k. Nc 195/2001-444 z 11. januára 2005 v časti výroku o výživnom); okresný súd zároveň určil, že tento rozsudok je predbežne vykonateľný, a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 P 312/2011 zo 16. októbra 2012 podala v zákonnej lehote odvolanie matka maloletého dieťaťa. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 CoP 63/2013 z 29. októbra 2013 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na zníženie výživného zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza: *„Krajský súd v Bratislave tým, že sa jednostranne zamerlal len na majetkové pomery sťažovateľa, ktoré navyše vyhodnotil v rozpore s výsledkami dokazovania porušil moje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“*

Sťažovateľ tvrdí, že *„Krajský súd v Bratislave pri aplikácii právnej normy (Zákona o rodine) postupoval spôsobom, ktorý zásadne popiera účel a význam aplikovanej normy, je v rozpore so zásadami, ktoré sa uplatňujú pri rozhodovaní o určení výšky výživného a tiež s ustálenou praxou súdov Slovenskej republiky“*.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 11 CoP/63/2013-316 zo dňa 29. 10. 2013 porušil základné právo M. H. na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP/63/2013-316 zo dňa 29. 10. 2013 sa zrušuje a vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi M. H. náhradu trov konania vo výške 331,13 EUR, na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ tiež žiada, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti vyplýva, že podľa sťažovateľa došlo zamietnutím jeho návrhu na zníženie výživného na maloletého syna k porušeniu jeho v sťažnosti označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že uvedený článok ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na

poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Z už uvedeného (pozri najmä časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol zmenený výrok rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 P 312/2011 zo 16. októbra 2012 tak, že návrh na zníženie výživného zamietol.

V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„Návrh na zníženie výživného podal otec 05. 12. 2011. Súd prvého stupňa zistil, že v čase jeho rozhodovania bola matka maloletého rozvedená, bola zamestnaná, za rok 2010 dosiahla príjem 1.197,30 € mesačne netto, za rok 2011 príjem 1.320,85 € mesačne netto a v roku 2012 do mája zárobok vo výške 1.134,60 € netto. S maloletým žila so svojimi rodičmi v ich rodinnom dome, ktorým prispievala na stravu a bývanie. Matka sa stala na základe kúpnej zmluvy z 02.11.2007 vlastníčkou nehnuteľnosti ktorú kúpila za cenu 400.000,-Sk, na tomto pozemku postavila rodinný dom, ktorý bol hodnotený znalcom P. E. na sumu 130.000 €. Matka je zaťažená hypotekárnym úverom, ktorý využila na stavbu nehnuteľnosti vo výške 32.000 €, úver spláca v splátkach po 189 € mesačne, úver je časovo obmedzený na dobu 28 rokov. Matka je vlastníčkou motorového vozidla Citroen C4 z roku 2006. Maloletý J. bol v čase rozhodovania súdu prvého stupňa žiakom šiestej triedy. Otec je rozvedený do 31. 11. 2010 bol zamestnaný v obchodnej spoločnosti Gemedika s príjmom 50.278,- Kč brutto, pracovný pomer skončil dohodou, v súčasnosti je zdrojom jeho príjmu príjem z podnikania ako samostatne zárobkovo činnnej osoby a príjem z činnosti novo založenej obchodnej spoločnosti A. & B. s. r. o. Z daňového priznania otca ako fyzickej

osoby bol otcov príjem za rok 2011 957.784,- Kč, výdavky 1.361.136,- Kč, pričom väčšou mierou sa na výdavkoch otca podieľali náklady na údržbu nehnuteľností poly funkčnej budovy v obci J. u Prahy. Polyfunkčný objekt má podľa tvrdenia otca ako nehnuteľnosť hodnotu 7.500.000,- Kč. Spoločnosť, v ktorej v súčasnosti otec podniká bola za rok 2011 zaťažená daňovou stratou vo výške 203.039,- Kč, zisk spoločností bol 428.490,- Kč. Súd prvého stupňa konštatoval, že ak by tento zisk bol prerozdelený podľa výšky obchodného podielu, otec by mal nárok na výplatu 214.245,- Kč, z čoho by otec dostával mesačne 17.853,75,- Kč mesačne netto. Podľa tvrdenia otca však zisk bol opätovne vložený do spoločnosti. Súd prvého stupňa zistil, že otec je konateľom spoločnosti D. s. r. o., za svoju činnosť nedostáva žiadnu odmenu. Pokiaľ ide o majetok otca, otec je vlastníkom polyfunkčnej budovy v obci J., ktorej hodnota je uvedená vyššie a v danej nehnuteľnosti má aj svoj súkromný byt. Otec už nie je vlastníkom 1/3 chalupy v Jizerských horách, svoj podiel odpredal v rokoch 2005-2006, takisto previedol vlastníctvo k dvom bytovým jednotkám na svoju plnoletú dcéru, čím si vyrovnal svoju vyživovaciu povinnosť k dcére, keďže na výživu podľa rozhodnutia platil iba 1.000,- Kč mesačne. Nehnuteľnosť, v ktorej býval s matkou maloletého otec odpredal po rozvode, pričom nehnuteľnosť bola znehodnotená havarijnou situáciou, otec je vlastníkom motorového vozidla Jaguár XK 8, rok výroby 1999. Otec je vlastníkom fotografickej výbavy, keďže v minulosti sa venoval profesionálne fotografovaniu.

Podľa § 78 ods. 1 Zák. o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery.

Hmotnoprávnou podmienkou zmeny vyživovacej povinnosti je zmena pomerov, len ak súd ustáli zmenu pomerov vtedy môže rozhodovať o zmene vyživovacej povinnosti. Zákon o rodine ani nevyžaduje, aby išlo o podstatnú zmenu. Je potrebné prihliadať ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného, avšak len vtedy môžu byť dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku, nestačí len úvaha súdu o tom, že doterajšie výživné je neprimerané. Pokiaľ by súd nemal preukázanú zmenu pomerov a rozhodol by o zmene výšky vyživovacej povinnosti, šlo by vlastne o neprípustné preskúmavanie a reparáciu právoplatného súdneho rozhodnutia.

Ako vyplýva z obsahu spisu naposledy bolo určované výživné na maloletého v roku 2005, v uvedenom období bol maloletý v predškolskom veku, pričom z obsahu rozhodnutia

Okresného súdu Praha - západ, č. k. Nc 195/2001-444 zo dňa 11. 01. 2005 vyplýva, že už vtedy bolo konštatované, že otec predal svoju obchodnú spoločnosť. Už z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že otec podporoval dve staršie deti, a to syna T. a , kedy syn študoval v USA a dcére platil výživné 5.000,- Kč mesačne, nie ako uvádza súd prvého stupňa 1.000,- Kč mesačne a platil jej do ukončenia štúdia byt 1.700,- Kč mesačne. Uvedené dve vyživovacie povinnosti v súčasnosti otcovi odpadli. Pochybil súd prvého stupňa ak hodnotil skutočnosti, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím Okresného súdu Praha - západ, keď súd prvého stupňa konštatoval, že už v tom čase dochádzalo k poklesu majetku otca. Takéto hodnotenie právoplatného rozhodnutia nie je prípustné a nemožno naň prihliadať, pretože za okolnosti aké konštatoval Okresný súd Praha - západ vo svojom rozhodnutí bolo stanovená vyživovacia povinnosť 25.000,- Kč na maloletého J. vo veku 4 rokov. Taktiež neobstojí tvrdenie súdu prvého stupňa, že takéto výživné je neprimerané, keďže ani uvedená skutočnosť nie je dôvodom pre zmenu vyživovacej povinnosti. Z obsahu vykonaného dokazovania odvolací súd rozdielne od názoru súdu prvého stupňa má zato, že otec sa účelovo a systematicky zbavoval svojho majetku v záujme zníženia vyživovacej povinnosti na maloletého. Skutočnosť, že otec pomáhal pri stavbe rodinného domu synovi a obdaroval dcéru dvomi bytmi nemožno posudzovať na úkor maloletého, ako zníženie jeho majetku, keď je potrebné konštatovať, že otec má tri deti a je potrebné rovnako zabezpečiť aj maloletého J. V tomto smere tvrdenie súdu prvého stupňa, že matka má si má výživné odkladať a pamätať na čas, kde by prípadne mohlo dôjsť k zníženiu príjmu otca maloletého možno vyhodnotiť, ako nesprávne, keď bolo aj povinnosťou otca myslieť na to, že má vyživovaciu povinnosť k maloletému J. a v tomto smere si usporiadať svoje príjmy. Nemožno nechať bez povšimnutia skutočnosť, že matka celodenne poskytuje starostlivosť maloletému a jej príjmy v porovnaní s príjmami otca sú nepomerne nižšie. Dieťa má právo sledovať životnú úroveň svojho rodiča a odvodene aj svojich súrodencov, pričom z obsahu spisu a doposiaľ vykonaného dokazovania vyplýva, že otec má stále rozsiahly majetok, ktorý rôznym spôsobom transformuje s úmyslom navodiť stav, že nie je spôsobilý poskytovať súdom určené výživné. Cieľom podnikania by malo byť dosahovanie zisku a tvrdenia otca, že sa dostal až na hranicu nezamestnanosti v danom prípade po jeho úspešnom podnikaní a majetkových pomeroch nemožno považovať za pravdivé. V neprospech otca svedčí aj skončenie pracovného pomeru dohodou v zamestnaní s vysokým príjmom bez relevantného

vysvetlenia. Otcovi odpadla vyživovacia povinnosť k dvom deťom a manželke. Benefity, ktoré otec poskytol starším deťom sú v značnom nepomere k maloletému J. Matka získala prostriedky z BSM, z čoho mohla riešiť svoju bytovú situáciu. Podiel starostlivosti matky o maloletého vysoko prevyšuje podiel otca.“

Krajský súd na základe citovaných skutkových zistení formuloval svoje právne závery takto: „*Odvolací súd konštatuje, že nenastala zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného na maloletého a zníženie výživného nie je v záujme maloletého, záujem maloletého je pre toto konanie rozhodujúci. Na strane otca nenastal pokles príjmov, ktorý by odôvodňoval zníženie výživného, keďže otec rôznymi finančnými operáciami, zmenil charakter svojho príjmu a systematicky sa zbavoval majetku. Na strane J. došlo k zvýšeniu jeho potrieb súvisiacich s návštevou školy, mimoškolskou činnosťou, bývaním, zdravotnou starostlivosťou. Taktiež nemožno v neprospech matky vytýkať skutočnosť, že postavila rodinný dom, čím si vyriešila svoju aj synovu bytovú situáciu, je zaťažená dlhodobo platením úveru a príjmy na zhotovenie nehnuteľnosti súdu preukázala. Skutočnosť, že došlo k majetkovému vyrovnaniu medzi rodičmi maloletého nie je možné pripisovať v neprospech maloletého, keďže išlo o vzťah medzi rodičmi maloletého. Odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p.*“

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré majú na pamäti predovšetkým záujem maloletého dieťaťa. Závery krajského súdu preto nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné, logické a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd, poukazujúc na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04), dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 CoP 63/2013 z 29. októbra 2013 a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal jeho ďalšími návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2014